

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko Sądowi Okręgowemu w Z.
o wypłatę uposażenia rodzinnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 2
grudnia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Lublinie
z dnia 25 marca 2025 r., sygn. akt VIII Pa 27/25,

- 1. umarza postępowanie kasacyjne,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych z odsetkami z art. 98 § 1¹ Kodeksu postępowania cywilnego tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W wyroku z 25 marca 2025 r., sygn. akt VIII Pa 27/25, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie – w sprawie z powództwa M. B. przeciwko Sądowi Okręgowemu w Z. o wypłatę uposażenia rodzinnego – oddalił apelację pozwanego Sądu Okręgowego w Z. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Lublin-Zachód w Lublinie z 29 listopada 2024 r., sygn. akt VII P 558/23.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o: 1. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, 2. oddalenie skargi – w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania, 3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pismem z 18 listopada 2025 r., pełnomocnik strony pozwanej cofnął skargę kasacyjną.

W piśmie z 21 listopada 2025 r. pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne (tu: postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej) i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

W judykaturze przyjęto, że cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Choć bowiem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2024 r., III USKP 95/24, 30 września 2025 r., II USKP 86/23, LEX nr 3941959).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji postanowienia. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim ma podstawę w art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 k.p.c.

[a.ł]